

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **CZ IZOLACE s.r.o.**, se sídlem Blanická 834/140, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2022, č. j. 3 A 42/2022 – 102,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobce se podanou kasační stížností domáhá zrušení výše uvedeného usnesení Městského soudu v Praze, jímž bylo rozhodnuto o jeho neosvobození od soudních poplatků v řízení o žalobě, kterou se domáhal ochrany před nečinností spočívající v tom, že žalovaný navzdory žádosti žalobce nezměnil nastavení jeho datové schránky na volbu „zneprístupnit“. Městský soud žalobce usnesením ze dne 31. 3. 2022, č. j. 3 A 42/2022 – 7, vyzval k zaplacení soudního poplatku za podání žaloby ve výši 2 000 Kč.

[2] Žalobce v reakci na uvedené usnesení požádal soud o osvobození od soudních poplatků. V žádosti žalobce poukázal na své „*nedobré majetkové poměry*“ a na skutečnost, že z těchto důvodů již byl od soudních poplatků osvobozen v občanském soudním řízení

vedeném u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 62 C 377/2021, přičemž k žádosti doložil příslušné usnesení, jehož závěry se dle žalobce musí vztahovat rovněž na dané řízení před městským soudem.

[3] Na výzvu soudu doložil žalobce jím vyplněné Prohlášení o majetkových a výdělkových poměrech, v němž zejména uvedl, že v posledních třech zdaňovacích obdobích hospodařil se ztrátou (v roce 2018 -314 494 Kč, v roce 2019 -219 046 Kč a v roce 2020 -401 684 Kč; za neuzavřený účetní rok 2021 očekával žalobce rovněž ztrátu v řádu stovek tisíc korun). Žalobce je vlastníkem nemovitostí zapsaných na LV 2454, katastrální území Zábřeh nad Odrou, jejichž hodnota tvoří jeho základní jmění (9 780 000 Kč), a dle jeho tvrzení jsou nezbytně potřebné k jeho existenci. Dále žalobce vlastní osobní automobil nulové účetní hodnoty, který používá k zajišťování provozu a správy svého majetku, a nákladní přívěs registrovaný v roce 2006. Na běžném účtu žalobce byl zůstatek 101 Kč, spořicí účet žalobce vedený u Sberbank CZ, a.s., (dále jen „Sberbank“) byl po oznámení České národní banky ze dne 28. 2. 2022 zrušen a Garanční systém finančního trhu z něj stanovil k výplatě 245 961 Kč. Dále žalobce popsal, že je jeho podnikatelská činnost utlumena tím, že mu již v roce 2011 smluvní poskytovatel přestal poskytovat telefonní služby (v této věci vede doposud občanské soudní řízení), a od roku 2018 mu nejsou poskytovány ani dodávky elektrické energie, které odebíral prostřednictvím subdodavatele Jaroslav ŠPAČEK - TEPELNÉ IZOLACE (fyzická osoba – podnikatel); i v této věci probíhají soudní řízení mezi uvedeným subdodavatelem a licencovaným obchodníkem, který mu elektřinu dodával. Finance žalobce nepostačují ani na úhradu nákladů jeho utlumeného provozu, přičemž je současně šetří na úpravu trafostanice ve vlastnictví již zmíněného podnikatele Jaroslav ŠPAČEK - TEPELNÉ IZOLACE, která se nachází v nemovitosti ve vlastnictví žalobce. Dále žalobce sdělil, že dne 19. 11. 2009 zemřel jeho jediný společník (otec jednatele žalobce), přičemž pozůstalostní řízení dosud nebylo ukončeno.

[4] K prohlášení žalobce přiložil daňová přiznání k dani z příjmů právnických osob za roky 2018 – 2020, přehled hospodaření za rok 2021, výpis z LV 2454 pro katastrální území Zábřeh nad Odrou, výpisy z běžného účtu vedeného u ČSOB za měsíce listopad 2021 až duben 2022, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 22 Co 367/2015 – 103, žádost společnosti ENPRO Energo s.r.o. o uzavření „*Smlouvy o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene a dohodu o umístění stavby*“ pro akci „*Ostrava Zábřeh VNk, unifikace 1. etapa, 1. f*“, plnou moc udělenou společností ČEZ Distribuce, a. s., společností ENPRO Energo s.r.o., k některým úkonům týkajícím se procesu výstavby zařízení distribuční soustavy elektrické energie, přípis adresovaný společností ČEZ Distribuce, a. s., podnikateli Jaroslav ŠPAČEK - TEPELNÉ IZOLACE, obsahující mj. výzvu k provedení úpravy odběrného místa, rozpočet projektu „*TRAFOSTANICE 10/04 kV*“ z roku 1998, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2021, č. j. 29 Co 286/2021 – 49, a potvrzení o vedení pozůstalostního řízení po zůstaviteli Jaroslavu Špačkovi, nar. 11. 6. 1947.

[5] V reakci na další výzvu soudu žalobce doložil již zmiňovaná daňová přiznání s podpisem a razítkem jím zmocněné daňové poradkyně spolu s doručenkami z datových zpráv, jejichž prostřednictvím byla daňová přiznání zaslána správci daně, a rovněž přípis Garančního systému finančního trhu. V průvodním přípisu žalobce mj. uvedl, že náhrada vkladu, která mu byla přiznána Garančním systémem finančního trhu, nepostačuje

pokračování

k úhradě nutných výdajů „v zájmu energetické bezpečnosti“, které vyčíslil přinejmenším na 422 000 Kč.

[6] Městský soud následně o žádosti žalobce rozhodl shora uvedeným usnesením tak, že mu osvobození od soudních poplatků nepřiznal, neboť dospěl k závěru, že finanční situace žalobce neznemožňuje úhradu soudního poplatku ve výši 2 000 Kč, jenž je svou výší zanedbatelný v porovnání s prostředky, jimiž žalobce momentálně disponuje (bezmála 250 000 Kč). Tvrzení žalobce, že dané peněžní prostředky potřebuje k financování nutných úprav zařízení sloužícího k jeho existenci, nepovažoval městský soud za dostatečné pro osvobození žalobce od soudních poplatků. Toto tvrzení se dle soudu nejevilo jako věrohodné a navíc se jedná o blíže nespecifikovaný výdaj, který má vzniknout v budoucnu. Městský soud rovněž upozornil, že žalobce nemá od svého vzniku v roce 1993 vloženu ve sbírce listin v obchodním rejstříku ani jednu účetní závěrku, sám tedy dlouhodobě neplní své povinnosti vůči tomu, od něhož očekává dobrodiní ve formě osvobození od soudních poplatků.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (stěžovatel) napadl uvedené usnesení městského soudu kasační stížností, v níž namítá, že městský soud opomenul jeho argumentaci, v níž specifikoval výdaje nutné na údržbu a úpravu pro něj existenčně nutné trafostanice – uvedl, že náklady za daný úsek činily v roce 1998 422 000 Kč bez DPH a doložil relevantní listiny (mj. výzvu provozovatele distribuční soustavy, která jej jako vlastníka nemovitosti zavazuje platit výdaje za plánovanou úpravu). Stěžovatel rovněž opětovně poukázal na výše zmiňované usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2021, č. j. 29 Co 286/2021 – 49, jímž bylo původní usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 změněno tak, že byl stěžovatel osvobozen od soudních poplatků v řízení vedeném obvodním soudem.

[8] Dále stěžovatel zopakoval, že z částky 415 000 Kč, kterou měl původně uloženu na bankovním účtu u Sberbank pro účely financování nezbytných oprav zařízení sloužícího k jeho podnikání, mu Garanční systém finančního trhu vyplatil pouze 245 961 Kč. Stěžovatel se dále ohradil proti závěru o neplnění povinností vůči tomu, od koho očekává dobrodiní. Danou povinnost dle jeho názoru dostatečně splnil předložením daňových přiznání soudu. Své veřejnoprávní povinnosti stěžovatel plní, zveřejňování údajů účetní a majetkové povahy však považuje za rozporné se svým obchodním zájmem. Stěžovatel opětovně poukázal na okolnosti týkající se vedení pozůstalostního řízení po jeho jediném společníkovi a sporů s dodavateli energií a telekomunikačních služeb, které mu znemožňují provozovat podnikatelskou činnost. Rozhodnutí městského soudu považuje stěžovatel za neuvážlivé.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení

napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.).

[11] Pokud jde o poplatek za kasační stížnost a podmínku povinného zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti dle § 105 odst. 2 s. ř. s., Nejvyšší správní soud odkazuje na svou konstantní judikaturu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, publ. pod č. 3271/2015 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 9 As 266/2015 - 61, a ze dne 22. 9. 2016, č. j. 6 As 200/2016 - 18; všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), z níž vyplývá, že podáním kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského (resp. městského) soudu, jímž se řízení nekončí, nevzniká stěžovateli poplatková povinnost za kasační stížnost, a to ani v případech nepodléhajících zákonnému osvobození od poplatku. Stěžovatel bez příslušného právního vzdělání rovněž nemusí být v řízení o takové kasační stížnosti zastoupen advokátem. O takový případ se jedná i v nyní posuzované věci, neboť napadeným usnesením bylo rozhodnuto toliko o žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků v řízení o žalobě.

[12] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného usnesení městského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Jak již bylo uvedeno výše, posuzovanou kasační stížností stěžovatel brojí proti rozhodnutí, jímž městský soud nevyhověl jeho žádosti o osvobození od soudních poplatků. Podmínky individuálního osvobození od soudních poplatků ve správním soudnictví upravuje § 36 odst. 3 s. ř. s.: *„Účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li pro to zvlášť závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne.“*

[14] Městský soud stěžovateli osvobození od soudních poplatků nepřiznal z toho důvodu, že stěžovatel dle soudu nenaplnil podmínku spočívající v doložení své nemajetnosti, neboť z jím tvrzených a doložených skutečností nevyplývá, že by mu jeho majetkové poměry neumožňovaly zaplatit soudní poplatek.

[15] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že účastník řízení, který se domáhá osvobození od soudních poplatků, je povinen soudu prokázat věrohodným způsobem své majetkové a sociální poměry. Rozhodnutí o žádosti pak musí vždy vycházet z konkrétního posouzení naplnění zákonných podmínek a musí odpovídat tomu, aby žadateli nebylo jen pro jeho majetkové a sociální poměry znemožněno uplatňovat nebo bránit své právo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2010, č. j. 7 Ans 3/2009 - 184). Účastníka řízení v této souvislosti tíží břemeno tvrzení o jeho nepříznivé majetkové situaci a povinnost toto tvrzení osvědčit. Nevěrohodnost či neúplnost tvrzení ohledně existence předpokladů pro osvobození od soudních poplatků vylučuje, aby bylo

pokračování

žádosti vyhověno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2009, č. j. 1 As 39/2009 – 88, publ. pod č. 1962/2010 Sb. NSS).

[16] Tyto podmínky přitom platí i tehdy, je-li účastníkem, který žádá o osvobození, právnická osoba. Také ta musí svou nemajetnost, resp. nedostatek finančních prostředků k hrazení soudních poplatků z vlastních zdrojů osvědčit (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 – 74, publ. pod č. 2099/2010 Sb. NSS). Uspořádá-li právnická osoba svoji činnost tak, že dlouhodobě setrvává bez dostatečných finančních prostředků, ačkoli jejich vynakládání v souvislosti s vykonávanou činností je obvyklé a nezbytné, nelze takovou právnickou osobu zpravidla osvobodit. V usnesení ze dne 13. 8. 2012, č. j. 5 As 125/2012 – 35, pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že pro posouzení majetkových poměrů žadatele je třeba zohlednit nejen výši jeho příjmů a množství disponibilních finančních prostředků, ale také jeho možnost opatřit si tyto prostředky.

[17] Stěžovatel sice tvrdil (a osvědčil), že v posledních letech hospodář s výraznou ztrátou, současně však z jím doložených informací vyplynulo, že mu byla Garančním systémem finančního trhu přiznána k výplatě částka ve výši 245 961 Kč jako náhrada za vklad, který měl původně na spořicímu účtu vedeném u Sberbank. Nejvyšší správní soud připouští, že městský soud v úvodu napadeného usnesení nesprávně konstatoval, že stěžovatel „na běžném účtu disponuje zůstatkem ve výši 480 Kč a na spořicímu účtu finanční částkou ve výši 316 195 Kč“, což neodpovídá stěžovatelem doloženým údajům – zůstatek na jeho běžném účtu činil dle výpisu za měsíc duben 2022 částku 101,78 Kč a jeho spořicí účet byl zrušen, přičemž mu byla stanovena již zmiňovaná náhrada z Garančního systému finančního trhu. Dále v napadeném usnesení (zejm. body 9 a násl.) však již městský soud vyšel ze správných údajů. Právě v této části přitom odůvodnil stěžejní úvahu daného rozhodnutí – částka ve výši 245 961 Kč, kterou stěžovatel disponuje, evidentně postačuje k uhrazení soudního poplatku ve výši 2 000 Kč (případně též dosud nevyměřeného poplatku ve výši 1 000 Kč za návrh na nařízení předběžného opatření, který městský soud zamítl usnesením ze dne 21. 4. 2022, č. j. 3 A 42/2022 – 20). Nesprávné uvedení údajů v úvodu rozhodnutí tedy zjevně nemělo vliv na úvahy městského soudu, a tedy nezpůsobuje nezákonnost jeho rozhodnutí.

[18] Stěžovateli nelze přisvědčit, namítá-li, že městský soud opomněl jeho argumentaci, podle níž dané finanční prostředky bude v budoucnu potřebovat k zajištění úpravy trafostanice, která slouží k jeho podnikání. Městský soud se k dané argumentaci vyjádřil stručně, avšak přezkoumatelně v bodě 9 svého rozhodnutí, kde konstatoval, že tuto argumentaci neshledal věrohodnou, neboť stěžovatel nevysvětlil, jak dospěl k jím tvrzené hodnotě úprav (422 000 Kč). Uvedené tvrzení navíc městský soud nepovažoval za dostatečný důvod pro přiznání osvobození od soudních poplatků, neboť se jedná o blíže nespecifikovaný výdaj, který má vzniknout až v budoucnu. Ačkoliv je popsání odůvodnění stručné, nelze je považovat za nepřezkoumatelné, neboť je z něj patrné, že městský soud vzal danou argumentaci stěžovatele v potaz (neopomenul ji, jak stěžovatel tvrdí), nepovažoval ji však za dostatečnou pro konstatování nemajetnosti stěžovatele. Z rozhodnutí je přitom patrné, z jakých skutečností městský soud vyšel a jaké úvahy jej vedly k přijetí jím zastávaného závěru.

[19] S podstatou úvahy městského soudu se přitom Nejvyšší správní soud ztotožnil rovněž po věcné stránce. Samotné záporné výsledky stěžovatelova hospodaření v uplynulých letech nemohou představovat dostatečný důvod pro jeho osvobození od soudních poplatků za situace, kdy je z jím sdělených skutečností zřejmé, že disponuje peněžními prostředky, které s ohledem na jejich výši zjevně postačují k úhradě soudních poplatků. Z tvrzení stěžovatele a z jím předloženého přípisu ze dne 7. 3. 2022, kterým ho Garanční systém finančního trhu vyrozuměl o výplatě náhrad pohledávek z vkladů vedených u Sberbank, je patrné, že mu měla být vyplacena částka 245 961 Kč. Skutečnost, že hodnota jeho vkladu činila v minulosti přes 400 000 Kč, a náhrada tedy neodpovídá plné výši jeho vkladu, není sama o sobě relevantní, neboť i vyplacená částka zcela zjevně postačuje k úhradě soudních poplatků ve výši 2 000 Kč, případně 3 000 Kč.

[20] Ani tvrzení stěžovatele o tom, že dané peněžní prostředky potřebuje k hrazení nákladů spojených s úpravou trafostanice sloužící k jeho podnikání, není pro osvobození od soudních poplatků dostačující, a to, vedle dalších důvodů zmíněných městským soudem, též proto, že nemá oporu v jím předložených podkladech. Z dopisu společnosti ČEZ Distribuce, a. s., ze dne 6. 12. 2019, nadepsaného „*Plánovaná změna (unifikace) napětí – výzva k provedení úpravy odběrného místa*“ není patrné, že by v souvislosti s danou úpravou stěžovateli jakožto majiteli nemovité věci, v níž se trafostanice nachází, měly vzniknout jakékoliv náklady. Adresátem dané písemnosti je Jaroslav ŠPAČEK - TEPELNÉ IZOLACE, daná výzva tedy směřuje vůči němu, nikoliv vůči stěžovateli, jenž je zde zmíněn pouze jako vlastník budovy trafostanice, s nímž má adresát písemnosti toliko projednat plánované úpravy. Z projektové dokumentace z roku 1998 nevyplývá, že by snad v ní vyčíslené náklady projektu (cca 422 000 Kč) nesl stěžovatel, ani že by jejich výše měla jakkoliv vypovídat o výši nákladů spojených s nyní plánovanou úpravou – není ani zřejmé, že by šlo o úpravy podobného typu a rozsahu. Stěžovatel tedy skutečně relevantními podklady nedoložil, že by měl v budoucnu dané náklady hradit, a tím spíše nedoložil jejich očekávanou výši ani termín, kdy mají být vynaloženy. Navíc náklady na úhradu soudních poplatků v řízení před městským soudem jsou v porovnání se stěžovatelem deklarovanými náklady na úpravu trafostanice zanedbatelné.

[21] Odkazuje-li stěžovatel na rozhodnutí, jimiž byl v jiných (občanských) soudních řízeních osvobozen od soudních poplatků, nelze než znovu zopakovat, co mu již Nejvyšší správní soud vysvětlil v rozsudku ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 As 349/2021 – 19, kterým rozhodl o kasační stížnosti podané proti usnesení, jímž bylo rozhodnuto o neosvobození stěžovatele od soudních poplatků v řízení o jiné jím podané žalobě: „*Pokud jde o stěžovatelčin odkaz na usnesení městského soudu (jakožto civilního odvolacího soudu) ze dne 18. 10. 2021, č. j. 29 Co 286/2021 - 49, a rozsudek ze dne 14. 1. 2016, č. j. 22 Co 367/2015 - 103, Nejvyšší správní soud uvádí, že případné osvobození stěžovatelky v řízení u civilního soudu není pro rozhodování o žádosti o osvobození ve správním soudnictví rozhodující. Především je nutné zdůraznit, že výše soudních poplatků ve správním soudnictví je oproti soudním poplatkům v občanském soudním řízení zpravidla nižší; soudní poplatky v civilním řízení mohou dosahovat značně vysokých hodnot (srov. položku č. 1, 2 a č. 18, 19 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů). Výše poplatku je přitom jednou ze základních skutečností, které soud při rozhodování o tom, zda účastníka řízení osvobodí, či nikoli, zvažuje (srov. již citované usnesení č. j. 5 As 125/2012 - 35, příp. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2005, č. j. 2 As 72/2003 - 74, č. 582/2005 Sb. NSS). A osvobození stěžovatelky od soudních poplatků ze*

pokračování

strany civilního soudu není pro soudy ve správním soudnictví závazné ani tehdy, pokud byla výše poplatku v civilním řízení stejná jako v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 s. ř. s.“

[22] Nejvyšší správní soud kromě již uvedeného rovněž nepřehlédl, že stěžovatel sice v posledních letech ve svém hospodaření vykazuje ztráty řádově ve výši stovek tisíc korun, nedoložil však, z jakých zdrojů tyto ztráty pokrývá, a není tedy zřejmé, zda obdobným způsobem nemůže kromě jím zmiňovaných výdajů na utlumenou činnost zaplatit rovněž soudní poplatky, jež jsou ve vztahu k jím vykazovaným nákladům nepatrné. V tomto směru se tedy tvrzení stěžovatele o jeho majetkových poměrech jeví jako neúplná a tedy celkově nevěrohodná.

[23] K výhradám stěžovatele vůči závěru městského soudu ohledně nezakládání účetních závěrek do sbírky listin obchodního rejstříku Nejvyšší správní soud uvádí, že se nejednalo o nosný důvod rozhodnutí, nýbrž pouze o poznatek dokreslující okolnosti věci. Městský soud navíc vytýkal neplnění povinnosti vůči státu obecně (tedy nezakládání stanovených dokumentů do veřejného rejstříku), nikoliv vůči soudu samotnému, jak se patrně stěžovatel domnívá (rejstříkovým soudem stěžovatele je Krajský soud v Ostravě, nikoliv Městský soud v Praze). Předložením dokumentů připojených k prohlášení o majetkových poměrech stěžovatel tyto povinnosti v žádném případě nesplnil. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že povinnost vkládat zákonem stanovené dokumenty do sbírky listin obchodního rejstříku stíhá stěžovatele bez ohledu na to, zda její plnění považuje za odpovídající jeho podnikatelským zájmům.

[24] Poukazuje-li stěžovatel na běžící pozůstalostní řízení po jeho společníkovi a na skutečnost, že jeho základní kapitál tvoří pro něj nepostradatelné nemovitosti, není zřejmé, kam přesně touto argumentací míří, neboť tyto skutečnosti nebyly městským soudem zpochybněny, ani nepředstavovaly důvod jeho neosvobození od soudních poplatků.

[25] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud postupoval správně, pokud napadeným usnesením stěžovateli nepřiznal osvobození od soudních poplatků.

IV.

Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 9. září 2022

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu